

Galeria Anca Poterașu vă invită joi, 16 octombrie, începând cu ora 18.30 - 21.30, la **vernisajul expoziției, De la stele la steroizi.**

Două povestiri scurte despre un bestiar aproape metaforic, o prezentare a ultimei serii de desene și picturi a artistei Lea Rasovszky. Curator: Anca Verona Mihuleț.

Am vorbit cu doctorul meu astăzi despre configurația ADN-ului; mi-a spus teoria despre ultimul strămoș comun și despre cum vârsta ADN-ului meu ar putea fi mai mare de 3,5 miliarde de ani. Doamne, suntem atât de bătrâni! Pură coincidență – citeam într-o revistă zilele trecute că dacă am aduna ADN-ul de la cele zece trilioane de celule din organismul nostru, am putea să îl întindem pe distanța de 149 de milioane de kilometri, dintre Pământ și Soare, de câteva sute de ori. Și ADN-ul luat de la câteva mii de oameni, adunat într-un singur șir, ar putea ajunge până la steaua cea mai apropiată. Această spirală minunată care conține toate codurile secrete ale originii noastre, poate fi răspunsul la întrebările despre cine suntem și de ce suntem aici. Da, mai ales de ce suntem aici...

150 – 151 – 152...până la sfârșitul săptămânii trebuie să ajung la 200 în 10 minute. Apoi să rămân constant pentru o vreme. Dar sunt sigur că aş putea să fac mai bine de atât.

Mă întreb de ce Neil mă privește așa. Admirație sau dezgust? Simt absența lui Jim aici – el era cel mai cinstit. Atitudinea potrivită, zâmbetul potrivit, cuvintele potrivite. Oamenii ca el dispar prea repede și fără urmă. Au un fel de a nu lăsa nimic în urma lor; nu le cunoști adresa, nici măcar numele de familie. Sunt doar pentru moment, pentru timpul prezent.

1 – 2 – 3 – 4 – 5 – 6 – 7 – 8 - Pfaffia paniculata -Momordica charantia - Danazol - Bauhinia forficata - Fluoxymesterone - Mucuna pruriens - Erythroxylum catuaba - Megagrisevit-Mono - Polypodium decumanum - Maytenus krukovi – Trenbolone

Îmi aduc aminte când am călătorit pentru prima dată în Guyana, la patru ani de la moartea bunicului meu. Atunci s-a terminat și relația mea cu Priscilla. A fost un moment bun pentru a o opri, cu toate că încă îmi este dor de ea... Acolo i-am cunoscut pe Cron și pe Hos. Erau așa de gălăgioși dimineața, încât toată lumea trebuia să se trezească atunci când se trezeau ei. Scăpau lucruri din mână mereu și înjurau minute în șir când se întâmpla așa ceva; inima îmi bătea atât de repede când auzeam asta – nici nu știu de ce măcar, nu era deloc important. Cron era o femeie cu adevărat fericită, cu un zâmbet larg și cu ochi jucăuși. Ne pregătea masa tot timpul, acum îmi este greu să îmi amintesc numele felurilor de mâncare. Dar nu aş putea uita niciodată mirosurile. Hos purta în fiecare zi cămăși curate și călcatе – Cron era responsabilă pentru asta. Cămășile lui se potriveau cu peisajul și chiar dacă am încercat să o port pe oricare dintre ele, nu mi se potriveau pur și simplu.

Era ceva în gena cămășii care o determina să caute purtătorul perfect și nu accepta nimic „între”.

Ace este aici. Imaginea perfectă. Și cum îl privește toată lumea.. Ar trebui să mă duc și să îl salut, din politețe. Dar poate nu este timpul meu. 20 – 21 – 22...

Povestea continuă în expoziție ...

Parteneri: World Class, Compania Indiilor Orientale, Green Shop

Pentru mai multe informatii va rog contactati +40 744 342 944 sau anca@ancapoterasu.com.